

документи, видані органами та установами (зокрема, лікарняними закладами), що знаходяться на тимчасово окупованій території, як виняток можуть братися до уваги судом та оцінюватись разом з іншими доказами в їх сукупності та взаємозв'язку при розгляді справ в порядку ст. 257-1 ЦПК.

Підсумовуючи вищевикладене, слід сказати, що мешканці тимчасово окупованих територій України, як ті, хто там проживає нині, так і внутрішньо переміщені особи, котрі змушені були виїхати в інші регіони нашої держави, часто стикаються з проблемами оформлення різних важливих документів. Серед них реєстрація смерті рідних та близьких або ж народження дитини. Це, є важливим питанням, через те, що саме це може стати перепорою для оформлення спадщини чи отримання різної соціальної допомоги, так як такі «документи», які видають на окупованій території, не мають юридичної сили та не визнаються на території України.

Одержано 17.04.2018

УДК 371.036

Оксана Михайлівна Дерев'янка,

*аспірант кафедри соціології та психології факультету № 6
Харківського національного університету внутрішніх справ*

ВИХОВАННЯ ЕСТЕТИЧНОЇ КУЛЬТУРИ ОСОБИСТОСТІ: ДО ПРОБЛЕМИ СПЕЦИФІКИ РОЗВИТКУ ОСОБИСТОСТІ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ

У сучасній ситуації, коли Україна знаходиться на етапі входження в єдиний світовий культурно-освітній простір, надзвичайно актуальною постає проблема всебічного, гармонійного розвитку особистості. Актуальність теми дослідження зумовлена необхідністю подолання духовного занепаду підростаючого покоління, зміни цінностей, негативних змін у ставленні до мистецтва.

У соціально-економічній, політичній та культурних сферах нашого життя відбуваються суттєві зміни, які, в свою чергу, вимагають модернізації системи освіти та виховання, орієнтованих на загальнолюдські цінності – формування людини високо художньо-естетично освіченої та вихованої, яка має гарний естетичний смак.

Вказана проблема розроблялася в працях вітчизняних та зарубіжних психологів та педагогів. Серед яких є Д. Джола, І. Зязюн, Д. Кабалевський, Н. Киященко, Б. Ліхачов, А. Макаренко, Б. Неменський, В. Разумний, В. Сухомлинський, В. Шацька, А. Щербо та інші.

Виховання естетичної культури особистості – це цілеспрямоване формування в людині його естетичного ставлення до дійсності.

Естетичне виховання являє собою особливий специфічний вид суспільно значущої діяльності, що здійснюється суб'єктом (суспільство) по відношенню до об'єкта (індивід, особистість) з цінностей у відповідності зі сформованими в даному конкретному суспільстві метою вироблення в індивіда системи орієнтації у світі художніх і естетичних уявленнями про їх характер і призначення.

Функції виховання естетичної культури становлять єдність протилежностей:

- формування естетично-ціннісної орієнтації особистості;
- розвиток її естетично-творчих потенцій.

Основні завдання виховання естетичної культури зводяться до наступних положень [3]:

- виробляти здатність сприймати і переживати красу природи і соціальної дійсності;
- вчити не тільки активно сприймати, але й розуміти, а також оцінювати витвори мистецтва;
- розвивати в кожній людині прагнення до вмілого використання своїх творчих сил і здібностей; розвивати потребу в красі і вміння розуміти її і насолоджуватися нею;
- свідомо боротися за утвердження прекрасного у всьому: в природі і суспільному житті.

У зв'язку з цим виділяють такі структурні компоненти:

- естетичне освіту, яка закладає теоретичні та ціннісні основи естетичної культури особистості;
- художнє виховання в його освітньо-теоретичному та художньо-практичному вираженні, що формує естетичну самоосвіту і самовиховання, орієнтовані на самовдосконалення особистості;

- виховання творчих потреб і здібностей. Сюди відносяться так звані конструктивні здібності: інтуїтивне мислення, творча уява, бачення проблем, подолання стереотипів.

Розвиток творчого потенціалу особистості – суть і мета виховання естетичної культури. Справа в тому, що естетична свідомість не тільки відображає естетичні сторони життя, вона формує в особистості стійку потребу у творчості. Творчість – форма самоствердження людини, її самодіяльності і саморозвитку. Всяка творча діяльність за своєю суттю естетична, так як в процесі її досягається гармонія світу, його краса. Виховання творчості – це розвиток самостійності, активності особистості, уміння діалектично мислити і діяти у відповідності з ідеалами. Всі засоби естетичного виховання дозволяють формувати названі якості в умовах діяльності, що відповідають естетичним потребам.

Виховання художньої культури особистості є частина естетичного виховання. Сюди входить формування засобами мистецтва естетичного сприйняття дійсності, а також розвиток художньо-творчих потреб у різних областях мистецтва і потреб вносити прекрасне у життя.

Виховання такої культури традиційно розглядається через формування ставлення людини до мистецтва, тобто виховання любові до мистецтва, внутрішньої потреби у спілкуванні з мистецтвом, розуміння змісту мистецтва і його призначення.

В основу виховання художньої культури особистості покладена наступна ідея: виховання художньої культури – це цілеспрямований поетапний процес присвоєння особистістю загальнолюдських цінностей і культурних норм, що містяться в образах мистецтва. Для того, щоб особа набула можливості виявляти ці цінності і норми в процесі спілкування з мистецтвом, необхідно навчити її «читати» художні образи мистецтва. З цією метою процес виховання необхідно будувати з опорою на вивчення художньої мови мистецтва. Присвоєння людиною виявленого змісту відбувається у процесі її самостійної творчої діяльності [4].

У сферу виховання художньої культури входить художня творчість, де формується творчий потенціал особистості. Це дозволяє говорити про нерозривний зв'язок виховання художньої культури і художнього навчання, наприклад, образотворчому, музичному, хореографічному або ж театрального мистецтва.

Найефективнішим чином формується творчий потенціал при систематичному сприйнятті художніх творів та в процесі самостійної художньої творчості.

Художня творчість властива людині, а свобода творчості є одним з її невід'ємних прав. За допомогою художньої творчості людина виражає себе як вільну особистість і звільняється від будь-якого зовнішнього впливу. Вона творить, тобто створює щось нове, що раніше не існувало, – її творіння унікальні, як і сама особистість.

Художня творчість – це своєрідне осмислення людиною світу і себе в ньому. Осмислення, що виражається у специфічному оформленні матерії, в естетичній організації особливих чуттєво-сприйманих знаків, в особливих мовах (мовами звуків, ліній, рухів, ритмів, слів тощо) [5].

Іноді поняття «художня творчість» багато в чому збігається з поняттям «мистецтво». Термін «мистецтво» іноді вживають у вузьких значеннях: як сукупність художніх творів (виключаючи процеси їх створення і сприйняття), як специфічна майстерність високого рівня (не включаючи його результати). При більш широкому розумінні мистецтво – це особлива сфера людської діяльності, цілеспрямована, усвідомлена в своєму значенні спеціалізована художня активність (художня творчість) та її результати (художні твори, твори мистецтва), їх функціонування і сприйняття.

Мистецтво – один з наймогутніших засобів виховання естетичної і художньої культури і культури взагалі. Бо в мистецтві духовне стає зримим, чутним, відчутним і, разом з цим, – чуттєво привабливим, бажаним конкретним проявом людського в людині, що хвилюють її.

Таким чином, естетична і художня культура є найважливішими елементами культури особистості, як матеріальної, так і духовної. Вони взаємопов'язані і доповнюють один одного. Найважливішим засобом привнесення в духовну культуру художніх образів, прекрасного, піднесеного є мистецтво – вид духовного освоєння дійсності громадським людиною, що має на меті формування і розвиток її здатності творчо перетворювати навколишній світ і саму себе за законами краси.

Список бібліографічних посилань

1. Зязюн І. А. Естетичний досвід особи; формування і сфери вияву. Київ : Вища шк., 1976. 174 с.
2. Эстетическая культура / РАН Ин-т философии ; рук. авт. кол Н. И. Киященко ; отв. ред. И. А. Коников. М., 1996. 258 с.
3. Кияненко Н. И. Сущность прекрасного. М. : Молодая гвардия, 1977. 191 с.
4. Каган М. С. Эстетика как философская наука. СПб. : Петрополис, 1997. 544 с.
5. Канарский А. С. Диалектика эстетического процесса: диалектика эстетического как теория чувственного познания. Киев : Вища школа, 1979. 214 с.
6. Бех І. Д. Виховання особистості: сходження до духовності. Київ : Либідь, 2006. 272 с.
7. Верб М. А. Эстетические потребности и духовное развитие личности. М. : Знание, 1981, 36 с.
8. Липский В. Н. Эстетическая культура и личность. М. : Знание, 1987. 128 с.
9. Лосев А. Ф. Эстетика // Философская энциклопедия / ред. Ф. В. Константинов и др. Т. 5. М. : Советская энциклопедия, 1970. С. 577.
10. Пирадов А. В. Эстетическая культура личности. Л. : Изд-во ЛГУ, 1979. 176 с.

Одержано 10.04.2018

УДК 343.1(477)

Валентина Георгіївна Дрозд,

*кандидат юридичних наук, доцент,
старший науковий співробітник, провідний науковий співробітник
2-го науково-дослідного відділу науково-дослідної лабораторії
проблем правового та організаційного забезпечення діяльності
Міністерства Державного науково-дослідного інституту
МВС України*

ОКРЕМІ ПИТАННЯ РЕГЛАМЕНТАЦІЇ СТРОКІВ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ З МОМЕНТУ ПОВІДОМЛЕННЯ ОСОБИ ПРО ПІДОЗРУ В КОНТЕКСТІ ЗАКОНОДАВЧИХ ЗМІН

Звернемо увагу на зміни щодо регламентації строків досудового розслідування з моменту повідомлення особі про підозру. З цього питання новелою є положення п. 10 ч. 1 ст. 284 КК